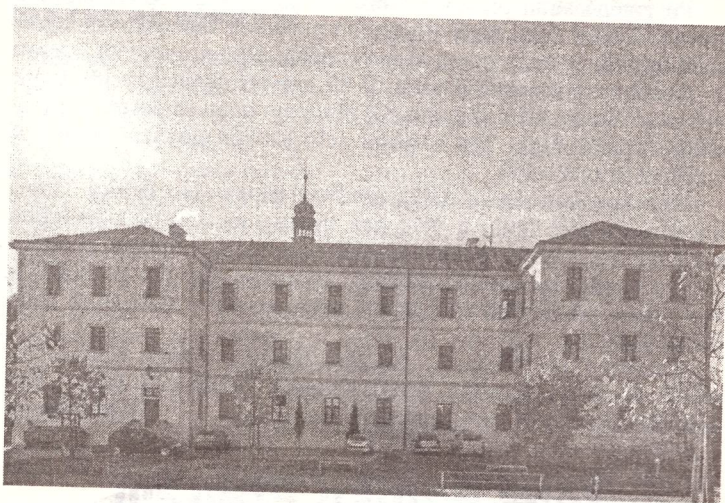

Právě zažíváme dobu rodinné krize

Obořiště – Historie výchovného ústavu v Obořišti začíná roku 1953, kdy byl přemístěn domov výchovy z obce Ledce-Šternberk do obce Obořiště. Od té doby působí Výchovný ústav v Obořišti nepřetržitě.

Cílem a posláním výchovného ústavu je na základě speciálně – pedagogických přístupů a metod vytvářet optimální podmínky pro náhradní výchovnou péči dítěte v zájmu jeho zdravého vývoje, řádné výchovy a vzdělávání. Je kladen důraz na úspěšné a aktivní zařazení dítěte do praktického života po ukončení pobytu v zařízení. Kapacita je 40 chlapců, zpravidla ve věku 15–19 let. Chlapci se mohou přímo v Obořišti vzdělávat v tříletých učebních oborech zedník a truhlář nebo dvouletém oboru práce ve stravování se zaměřením kuchař.

„Přímý vliv na úspěšnost dítěte má funkční rodina. Současnou dobu bychom mohli nazvat dobou krize rodiny,“ popisuje etoped Viktor Cina. „Výchovné problémy se objevují již u dětí na prvním stupni. Ty bývají opomíjeny a zachyceny až v šesté, sedmé třídě, kde se již projeví třeba experimentováním s drogami, záškoláctvím nebo nerespektováním autorit. V nejnějnějších případech nastává pobyt ve středisku výchovné péče. Pobyt poprvé většinou zapůsobí kladně a svůj účel splní. Po něm se však děti vrací do rodiny, kde brzy zapadnou zpět do vyjetých kolejí. Z tohoto důvodu vzniká jejich recidiva a často pak končí ve výchovném ústavu. Řešením je proto práce s rodinami našich klientů. Navázat vztah a i ostatní členy rodiny povzbudit a motivovat ke změně stereotypů, vedoucí k úspěchu,“ uvádí nás do hloubky problému Viktor Cina.

Ve výchovném ústavu motivuje chlapce a je jim oporou na jejich cestě hned několik probíhajících projektů.

Nově přichází, většinou žáci prvního ročníku, se setkávají v rámci psychoterapeutické skupiny „Na vlastní nohy“. Skupina je zaměřená na sociálně – psychologický výcvik žáků. Snižování výskytu forem rizikového chování u žáků a učení se sociálním do-

vednostem. Viktor Cina vede své svěřence pozitivní motivací a s hou ukázat cesty vedoucí k cíli. Velikým oceněním této snahy moci je fakt, že ačkoli je zaveden pouze pro žáky prvního ročníku někdy projevují chlapci na základě vlastního rozhodnutí zájem kračovat i nadále. Motivací k tomu začít na sobě pracovat je b pochyby projekt „Domeček-Střecha“. Ten funguje v ústavu téměř patnáct let. „Jeho smyslem je naučit chlapce, jak si pora až se zcela osamostatní, a provést je touto změnou krok za kroky. Vstup do Domečku je založen na úplné dobrovolnosti. Podmínk k nastěhování je dovršení hranice šestnácti let a zejména alesp pětítýdenní dodržování veškerých daných pravidel. Je to šan kterou mohou chlapci uchopit, vše pak záleží na nich. Domeček místo, kde mohou chráněnci vyzkoušet svoji zodpovědnost a č tečnou samostatnost. Připravují si samostatně jídlo, pod dohled vychovatelů v rámci skupinky vaří, žehlí, perou. Dalším vývo ým bodem je možnost postoupit z Domečku na Střechu. Zde ještě více samostatnosti a každý zdolává své povinnosti sám za : be, i když pomoc vychovatele je na vyžádání poblíž. Ze Střec pak může vést cesta ještě do bytu, ten je již mimo areál ústavu kluky tu čeká úplná svoboda i samostatné finanční hospodaře Samozřejmě se vzdáleným dohledem. Cílem je vše zvládnout získat tak možnost návratu zpět do vlastní rodiny. Pokud se ada tace nepodaří, je systém prostupný i opačným směrem,“ popisí další z projektů zástupce ředitele Jiří Procházka.

„Teprve rodícím se projektem, který má završit a uzavřít před chozí několikaletou práci s chlapci, je projekt příhodně nazvaný „Most“. Jedná se o pomoc klientům, kteří několik let žili v uza vřeném systému, a jakési přemostění mezi tímto a reálným živo tem venku. Jde o nabídku pronájmu bytů, které jsou v majetku ústavu, odcházejícím klientům. Zde by si již dospělí chlapci vy cházející z ústavu platili nájemné a docházeli do zaměstnání. Je t nad rámec naší práce, ale rádi bychom jim tuto podporu v tak těžkém období poskytli,“ popisuje další vizi ústavu jeho ředitel Vla dislav Pleticha.

O dobré zkušenosti z pobytu ve výchovném ústavu Obořiště svědčí mnoho děkovaných vzkazů, jako je tento od Daniela Pacholíka:

„Dobrý den. Chci jen, abyste věděli, že Obořiště je moji silnou a usměvavou vzpomínkou. Kdykoli si vzpomenu na kluky, vedení, zážitky a ty roky prožité za branou školy, je mi za tím smutno. I když jsem nebyl zrovna tím slušným chovancem a bystrým žákem, chci poděkovat především panu řediteli Pletichovi za všechny šance, které mi poskytl, a omluvit se, že jsem je ne vždy využil.“

